

המעשה הוא העיקר

ראש השנה

עבודת התפלה דליל א' דראש השנה הוא בהפלאה מיוחדת

א. ידוע ע"ד גודל הפלאה עבודתם של רבותינו נשיאינו בתפלת ערבית דליל א' דראש השנה, (כפי שראינו אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, וכל רבותינו נשיאינו שלפני זה), ומזה מובן שמעין זה ושמץ מנהו צריך להיות גם אצל כל אחד ואחד מהחסידים¹.

מנהג ישראל להביא אפי' קטני קטנים לשמוע תקיעות

ב. מנהג ישראל להתאסף כולם יחדיו, הן אנשים והן נשים, ואף להביא את הילדים לשמוע תקיעת שופר, ואפילו קטני קטנים שעדיין לא שייכים להבין את תוכן הברכה - גם הם עונים בקול ("שרייען זיי אויס") עם כולם יחד "אמן"².

האריך בתקיעה עד שיאדימו פניו ולהסתכל בפני התוקע

ג. [הדין הוא ש] צריך להאריך בתקיעה "עד שיאדימו פני התוקע", שתוכן הענין בפשטות הוא, שזה מורה על המאמץ בתקיעה זו, שלכן עיקר הדם עולה לראשו³.

ד. הדין [בפשטות] הוא צעריכים להסתכל בפני התוקע (כמו שהוא צריך להסתכל בפני הציבור). אשר, "הסתכלות" מורה על ראי' פנימית ("אריינקוקן") שלמעלה מסתם ראי'⁴.

רבותינו נשיאינו נהגו לומר "יזכור" בחשאי גם בר"ה

ה. רבותינו נשיאינו נהגו לומר "יזכור" בחשאי גם בראש השנה, כפי שכבר נתגלה הדבר שהי' פעם בגדר "סוד". [כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר:] כשסיפרו לי "סוד" זה, ידעו

וזאת למודעי שהליקוט כולל הן השיחות המוגהות והן השיחות הבלתי מוגהות (רשימת השומעים), מתשמ"ח ואילך, והוא על אחריות המלקט בלבד.

1) משיחת ש"פ נצבים, יום ב' דר"ה וש"פ וילך תשנ"ב - התועדות ע"י 11 הערה 19.

2) שיחת כ"ה תשרי - בעת ה"יחידות" תשנ"ג - התועדות ע"י 257: "תקיעת שופר בר"ה למרות שהיא מ"ע שהזמן גרמא ורק האנשים מחוייבים בה - הרי מנהג ישראל... "אמן" לאחר הברכה דתק"ש וברכת שהחיינו".

3) משיחת יום ב' דראש השנה תשנ"ב - שיחות קודש ע"י 18: "ובמיוחד כשאוחזים כבר לאחרי התקיעה גדולה שבסיום התקיעות, שהיא רמוז וכנגד ה"תקע בשופר גדול" - תקיעה גדולה דהקביה. וכפי שהדין... אלא שאין זה ענין של היפך הבריאות, ואדרבה ע"י שיאדימו פני התוקע - מיתוסף בו חוזק ובריאות".

4) משיחת יום ב' דראש השנה תשנ"ב - שיחות קודש ע"י 18-19: "וכשם שהדין וכיו".

שסוף כל סוף (במוקדם או במאוחר) אגלה ואפרסם ה"סוד" ברבים⁵.

ו. על פ"י מה שכתב אדמו"ר ר"ל... שיוגמד הכתיבה והחתימה לטוב ("גמר חתימה טובה") הוא על ידי תקיעת שופר כו"ו אולי יש מקום לאמירת "לשנה טובה תכתב ותחתם" גם בליל ב' דראש השנה, קודם תקיעת שופר דיום ב' דראש השנה, כיון שגמד (ושלימות) הכתיבה והחתימה לטוב הוא על ידי תקיעת שופר (דיום ב' דראש השנה). ועדיין צריך עיון⁷.

כל יהודי יקח על עצמו הידור נוסף בקיום המצות

ז. כל אחד ואחת יקח על עצמו הידור נוסף בקיום המצוות, בהתאם למה שסיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר, "שכ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נהג לקבל על עצמו הידור נוסף לפני כל ראש השנה", שסיפור זה ובפרט של נשיא הוא הוראה ונתינת כח לכל יהודי⁸.

להזכיר רבותינו נשיאינו בשמם כרביים בהתועדות דר"ה ולנגן ניגונים

ח. ידוע ומפורסם מנהגו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו להזכיר בראש השנה את כל רבותינו נשיאינו בשמותיהם, ענין מתורתם וכו', וכן המנהג לנגן הניגונים של רבותינו נשיאינו⁹, יחד עם הזכרת שמותיהם (לפני כל ניגון)¹⁰.

5) משיחת ש"פ יתרו כ"ב שבט תשמ"ט - התועדות ע"י 295: "וגם אלו שאין נוהגים לומר "יזכור" בר"ה - הי"ז מפני שסומכים על אמירת "יזכור" דיהכ"פ, סיום וחותם דכל עשיית, כולל גם ר"ה". וראה שם הערה 5 ע"י 284.

6) משיחת ז' תשרי תשנ"א - ל"מחנה ישראל" הערה 76 - התועדות ע"י 66: "ראה לקוטי לוי"ץ אגיק ע"י ר"י: "...אך בכלל הן הכתיבה והן החתימה נעשית בר"ה, וכמא' צד"ג נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים, וכמו שאומרים בליל ר"ה לשנה טובה תכתב ותחתם, וממה שאומרים זה בליל ר"ה ולא ביום, וקודם תק"ש, מוכח מזה שהכתיבה והחתימה לטוב נעשית עוד קודם תק"ש, ובליל ר"ה... אך שיוגמד הכתיבה והחתימה לטוב ("גמר חתימה טובה") הוא ע"י תק"ש כו"ו".

7) תשנ"א שם: "משא"כ ביום ב' דר"ה אחר חצות (לאחרי תק"ש)" אין לומר דבר זה, לפי שכבר נמרה הכתיבה והחתימה. ועצ"ע. ובשוה"ג שם: "ועפ"י יומתק שבסידור כותב רק "נוהגין בליל ראשון של ר"ה לומר לחיבור לשנה טובה תכתב ותחתם" (ואינו מוסיף אודות הזמן שאין לומר דבר זה), ובשו"ע מוסיף "ואין לומר דבר זה ביום ב' של ר"ה אחר חצות". עיי"ש בארוכה.

8) משיחות ימים הראשונים דשנת תש"ג - התועדות ע"י 17: "ובפרט שכבר היתה פתיחת הדרך בזה ע"י אדמו"ר נ"ע... ועאכ"כ בראש השנה של שנה מיוחדת - תש"ג, תהא שנת נסים, צריך ההידור החדש להיות באופן שלא בערך (- באופן נסי) לגבי עבודתו הקודמת".

9) שם הערה 2: "ניגונים שחיברו בעצמם, או ניגונים שהיו חביבים עליהם במיוחד, וציוו לנגנם מזמן לזמן".

10) משיחת יום ב' דר"ה תשמ"ט - התועדות ע"י 9: "ומהענינים שבה עשי"ז מתאחדים עם רבותינו נשיאינו, הן בהזכרת שמותיהם, והן בהניגונים שלהם,

ועילוי מיוחד בהניגונים לגבי הזכרת השמות (ואפילו לגבי אמירת דבר תורה) - ע"פ הידוע גודל מעלת הניגון שהוא קולמוס הלב, עשי"ז נעשית ההתקשרות וההתאחדות בפנימיות הלב, ובאופן שבא בגילוי ובמועל גם בגשמיות - שיר וניגון בפה הגשמי, ובפרט כשמנגנים מתוך חיות והתלהבות באופן שכל אברי הגוף מתענינים בו, "כל עצמותי תאמרנה", כפי שנהגו ישראל להתנענע בעת התפלה ולימוד התורה (כדאיאת בזה), ועאכ"כ בענינים הקשורים עם פנימיות התורה, בחי השיר שבתורה, ומזה מובן גם בנוגע לשיר כפשוטו - ניגונים הקשורים עם רבותינו נשיאינו שעל ידם נמשך גילוי פנימיות התורה,

וע"י ההתאחדות עם רבותינו נשיאינו ב"ראש השנה" נמשכת נתינת-כח לעבודה בכל עניני התנומה, כולל ובמיוחד בקשר ובשייכות לפנימיות התורה, על כל השנה כולה".

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח,

ולעילוי נשמת הרה"ח ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה ימיני נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב ת.נ.ו. צ.ב.ה. נדפס ע"י בנם הרה"ח ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה ומשפחתם שיחיו ימיני

נא לתלות על כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתנו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ד"ר יוסף ה' לי בן אחר" (עבודת התשובה), ו"כל השומע יצחק לי", מתוך צחוק ושמחה¹⁴.

יב. החל מהניגון של הג' אבות החסידות, ניגון א' שיש בו ג' בבות כנגד ג' הנשיאים, ומה טוב שינגנו הניגון כולו (כל הג' בבות) ג' פעמים, כנגד ג' הנשיאים ולארי זה ניגון של אדמו"ר הזקן בפני עצמו, וכו'¹⁵.

עשרת ימי תשובה

ללמוד ההלכות הצריכות לימים אלו באופן דחיקה

א. יש לעורר ע"ד לימוד ההלכות הצריכות לימים אלו, שבהם ישנם כמה וכמה שינויים בתפילה וכמה מנהגים וכו' - שילמדו הלכות אלו בשולחן ערוך¹⁶.

ב. או [ללמדם] כפי שמצינו לאחרונה, שמדפיסים בלוחות השנה כמה וכמה הלכות השייכות לאותו הזמן, הלכות הצריכות - ע"ד "לוח כולל חב"ד" (ובכ"ז אופנים או כפי שהוא תלוי על הקיר, או בתור ספר קטן)¹⁷.

ג. כאו"א יעיין בלוחות הנ"ל, באופן שכל ההלכות דימים אלו יחקקו בזכרונו, מפני שלפעמים כשמתעוררת שאלה בזה נמצאים במעמד ומצב שאסור להפסיק ולשאול, או שאין למי לשאול, או שאינו יודע כלל שצריך לשאול¹⁸.

בכל יום משבעת ימים אלה לדאוג לספק צרכי אותו היום בהשנה כולה

ד. כל יום משבעת ימים אלה יש לדאוג לספק את צרכי אותו היום במשך כל השנה כולה. דמכיון שיום זה משפיע על כל ימים אלו, מובן, שכשנמצאים ביום ראשון יודעים יותר את הצרכים דימי ראשון, ועל דרך זה בשאר הימים¹⁹.

התוועדות בשבת ובמוצאי שבת שובה, ובערב יום הכיפורים וכו'
ה. [בשבת פרשת האזינו שבת שובה תש"נ עורר כ"ק אדמו"ר מה"מ: על] עריכת התוועדות של שמחה ביום השבת קודש, במוצאי שבת קודש (סעודתה דרוד מלכא משיחא), וגם בערב יום הכיפורים [ומוסף והולך בימים שבין יום הכיפורים לסוכות]²⁰.

14) תנש"א שם.

15) ש"פ האזינו, שבת תשובה תנש"א - התוועדות ע"י 29.

16) תשנ"ב שם ע"י 21.

17) תשנ"ב שם: "שתועלת מיוחדת בזה בפרט לאלו שאין להם ספרים מאיזו סיבה שהיא, או שיש להם ואינם יודעים היכן לחפש וכו"ב, שע"י העיון בלוחות אלו... שמלוקטים בו המנהגים וההלכות הצריכות - מוצאים בנקל את ההלכות האמורות".

18) תשנ"ב שם: "דבר נכון ביותר הוא שכל אחד ואחת וכו"ב".

19) משיחת ש"פ וילך תשנ"ב - שיחות קודש ע"י 45: "כל יום משבעת ימים אלו משפיע על אותו היום בשבוע במשך כל השנה. ומזה מובן בנוגע לפועל, הלכה למעשה, שבכל יום וכו"ב".

20) משיחת ש"פ האזינו, שבת שובה תש"נ - התוועדות ע"י 86: "יש לעורר ולזרז תומכי אודות ההכנות הדרושות לשמחת בית השואבה בכל מקום ומקום... כולל ובמיוחד עריכת... ועד לעבודה דיה"כ מתוך שמחה, תשובה עילאה שהיא בשמחה רבה". ושם ע"י 91: "ומוסף והולך בימים שבין יוה"כ לסוכות, ועאכו"כ בחג הסוכות ושמחת בית השואבה".

ט. אולי יש להנהיג להזכיר רבותינו נשיאינו בשמם בהתוועדות הראש השנה, או בהתוועדות שהיא בהמשך הראש השנה, ולהזכירם לא בשמם הפרטי, אלא בשמותיהם כרביים נשיאים, שמות המדגישים את עבודתם כרועי ישראל¹¹.

י. [והם] [ר' ישראל¹²] בעל שם טוב, הרב המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, הצמח צדק, אדמו"ר מהר"ש [ואולי יש להוסיף התואר "מלכתחילה אריבער"], אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, וכ"ק מו"ח אדמו"ר, נשיא דורנו¹³.

יא. נוסף על זה חושבים בשעת מעשה אודות שמם הפרטי, והפירוש בהשמות (כמבואר ומדובר בכמה מקומות):

הבעש"ט - ישראל, על שם שעורר וגילה את ה"ישראל" בכל היהודים (ששמם ישראל); הרב המגיד - דובער, על שם המשכת אלקות עד למטה מטה, בבחי' דוב, המסורבל בבשר; אדמו"ר הזקן - שניאור זלמן, ההמשכה ד"שני אור" (נגלה ופנימיות התורה) בזמן ומקום; אדמו"ר האמצעי - דובער, ע"ד הנ"ל בנוגע להרב המגיד, ואצל אדמו"ר האמצעי הרי זו המשכה הקשורה עם חסידות חב"ד רחובות הנהר; הצמח צדק - מנחם מענדל, שמו של משיח צדקנו וכינוי השם; אדמו"ר מהר"ש - שמואל, קשור עם נבואת חנה ולידת שמואל הנביא, עד להסיום - "וירם קרן משיחו"; אדמו"ר נ"ע - שלום דובער, ההמשכה דשלום (דתורה בכלל, ופנימיות התורה במיוחד) למטה מטה, ועד ברוב המסורבל בבשר (עד כפי שזה בא בלע"ז - בער); כ"ק מו"ח אדמו"ר - יוסף יצחק, על שם העבודה

וראה משיחת יום ב' דר"ה תשנ"ב - שיחות קודש ע"י 20: "כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להר"ר יואל הכהן ש"י כהן "זאגן די אלע ניגונים פון די רביים מיט זייערע נעמען". לאחר שהני"ל הכריז, אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחי'ד): "קיינער האט גאר ניט געהערט", והוסיף, שיכריז גם שכן הנהיג כ"ק אדמו"ר מהר"ש, ואח"כ התחיל ואמר בעצמו - דער שווער האט איינגעפירט אז מיזאל זאגן די ניגונים פון אלע רביים און זאגן דערביי זייערע נעמען, ואז פנה להני"ל ואמר (בחי'ד): "ונו, איר זייט דאך א חוזר...".

11) משיחת ש"פ האזינו תנש"א - התוועדות ע"י 20. ושם ע"י 20-1: "ונוסף על זה להזכיר הנשיאים בשמם, להזכירם ע"י שמנגנים את הניגונים שלהם. והענין בזה: הטעם בפסוק להזכיר הנשיאים בפרט בתחלת השנה (בר"ה), הוא ע"ד דברי המשנה בנוגע להקרבת תמיד של שחר (בתחלת היום), שכאשר היו רואים את אור הבוקר (שאו "הגיע זמן השחיטה") הי' הרואה מכריז "האיר פני כל מזרח עד שבתקו", "כדי להזכיר זכות אבות" ע"י כשעומדים בראש השנה, בראש ותחלת העבודה של השנה החדשה (ע"ד קרבן התמיד של שחר, התחלת עבודת היום בביהמ"ק) - מזכירים זכות אבות - השמות דרבותינו נשיאינו, בכדי להמשיך את הזכות בנתינת כח על העבודה במשך כל השנה. וע"פ המבואר לעיל יש להוסיף בעומק יותר: ידוע שנשיא הדור הוא בחי' יחידה הכללית של דורו, וי"ל שע"י הוא ממשיך כח לכל יהודי לגלות את היחידה שבפשוטו עד בגופו הגשמי ובחלקו בעולם.

ובכדי להוסיף בהמשכה וגילוי - מזכירים בגלוי ובדיבור את שמות הנשיאים, ובעיקר שמותם כנשיאים (כנ"ל), שמדגיש עוד יותר את ענין יחידה הכללית שלהם [נוסף על שמם הפרטי, שקשור עם הנפש של הנקרא בשם זה], וביחד עם הניגון שלהם, קולמוס הלב, המגלה הפנימיות וכו' - שע"י מתוסף בגילוי היחידה דכל הנשיאים, ובנתינת כח לגלות את היחידה שבנפש - ועאכו"כ חי', נשמה, רוח ונפש (החמשה שמות שנקראו לה) - עד בגוף הגשמי, בעניינים הגשמיים דבניי".

12) וראה תשמי"ט שם: "...הזכרת שמותיהם (לפני כל ניגון): ר' ישראל בעל שם טוב (להר"ה 3: הטעם שמזכירים גם השם "ישראל" - כיון שבדברי ימי ישראל היו עוד שנקראו "בעל שם טוב")".

13) תנש"א שם ע"י 20.

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח,

ולעילוי נשמת הרה"ר ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה ימיני נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב ת. נ. צ. ב. ה. נדפס ע"י בנם הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה ומשפחתם שיחיו ימיני

<http://www.moshiach.net/blind> נא לתלות על כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתנו באינטרנט:

יחיא אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

עשרת ימי תשובה

ללמוד ההלכות הצריכות לימים אלו באופן דחיקה

א. יש לעורר ע"ד לימוד ההלכות הצריכות לימים אלו, שבהם ישנם כמה וכמה שינויים בתפילה וכמה מנהגים וכו' - שילמדו הלכות אלו בשולחן ערוך¹.

ב. או [ללמדם] כפי שמצינו לאחרונה, שמדפיסים בלוחות השנה כמה וכמה הלכות השייכות לאותו הזמן, הלכות הצריכות - ע"ד "לוח כולל חב"ד" (וכב' אופנים או כפי שהוא תלוי על הקיר, או כתור ספר קטן)².

ג. כאו"א יעיין בלוחות הנ"ל, באופן שכל ההלכות דימים אלו יחקקו בזכרונו, מפני שלפעמים כשמתעוררת שאלה כזה נמצאים במעמד ומצב שאסור להפסיק ולשאול, או שאין למי לשאול, או שאינו יודע כלל שצריך לשאול³.

ו' תשרי - יום ההילולא של הרבנית חנה

להתחזק בקיום ג' המצוות - חלה נדה הדלקת הנר - לעילוי נשמתה

א. הראשי תיבות דשם של בעלת ה"יארציט" (חלה נדה הדלקת הנר) כולל ג' העמודים שעליהם בנוי כל בית ישראל, בנין עדי עד, בנינים וכני בנינים עוסקים בתורה ובמצוות⁴. ויש לעורר [אנשים ונשים וטף]⁵, אודות ההוספה וההתחזקות בקיום ג' מצוות אלו במיוחד על ידי נשי ישראל (ועד שגם שייכותן לאנשים היא בעיקר לאחרי הנישואין), ומה טוב - לעשות זאת לעילוי נשמתה⁶.

ב. וענין זה שיש במיוחד ליום זה וא"ו תשרי יום הסתלקותה של אימי מורתי הרבנית הצדקנית חנה ע"ה - ע"פ הידוע שהר"ת דג' וזאת למודעי שהליקוט כולל הן השיחות המוגהות והן השיחות הבלתי מוגהות (רשימת השומעים), מתשמ"ג ואילך, והוא על אחריות המלקט בלבד.

(1) תשנ"ב שם ע' 21.

(2) תשנ"ב שם: "שתועלת מיוחדת בזה בפרט לאלו שאין להם ספרים מאיזו סיבה שתהי, או שיש להם ואינם יודעים היכן לחפש וכי"ב, שע"י העיון בלוחות אלו... שמלקטים בו המנהיגים וההלכות הצריכות - מוצאים בנקל את ההלכות האמורות".

(3) תשנ"ב שם: "דבר נכון ביותר הוא שכל אחד ואחת וכו'".

וזאת למודעי שהליקוט כולל הן השיחות המוגהות והן השיחות הבלתי מוגהות (רשימת השומעים), מתשמ"ג ואילך, והוא על אחריות המלקט בלבד.

(4) וראה משיחת מוצאי ו' תשרי תש"נ - התוועדות תש"נ ח"א ע' 65: "ועוד ענין בשם חנה שהוא גם (כמבואר בספרים) ראשי תיבות של ג' מצוות אלו שייכות במיוחד לנשים: ח - חלה" - ע"פ לשון הכתוב "ראשית עריסותיכם חלה" - כולל כשרות האכילה ושתי' בכלל, ה - הדלקת הנר שמביאה לשלום בית בכל הבית כולו (ופועלת מערב שבת לערב שבת כמדובר כמ"ט) והנ"ן שבאמצע - טהרת המשפחה. ועל"פ שאלו הן מצוות שהאנשים והנשים חייבים בהם בשות, הרי מנהג ישראל הוא, כפי שרואים במוחש, שקיים מצוות אלו בפועל "המעשה הוא העיקר" הוא ע"י הנשים וכו'".

(5) תש"ג שם ע' 66.

(6) משיחות ש"פ וילך ו' תשרי תשמ"ט - התוועדות ע' 44-45: "ולכן יש לנצל הנהיגות כח דיום ההילולא (ש"פועל ישועות בקרב הארץ") כדי להוסיף בכל הענינים האמורים, ומה טוב - לעשות זאת לעילוי נשמתה, אשר, ע"ז ממחרים ומזריזים קיום היעד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם".

ענינים הנ"ל הוא "חנה" חלה (כשרות האכילה ושתי') נדה (טהרת המשפחה) הדלקת הנר (נרות שבת ויו"ט)⁷.

ג. מוכן שיש ללמוד הנראה למעשה כפועל מהענינים המרומזים בשמה של בעלת היאור-צייט⁸.

ד. השם "חנה" הוא אותיות "החן" וכמש"נ בשנים עברו, שהוא ר"ת של ג' המצוות שהן שליחותן המיוחדת של נשי ובנות ישראל: "חלה נדה הדלקת הנר". ובפרטיות - "חלה" הוא ענין שעליו עומדת כשרות האכילה ושתי', הנו"ן מורה על טהרת המשפחה, ו"הדלקת הנר" - להאיר את הכית כולו כ"נר מצוה ותורה אור", החל מ"נר מצוה" כפשוטו - מצוות הדלקת נרות ש"ק ויו"ט ונר של יוהכ"פ, ובפרט של יום הכיפורים שחל בשבת (אשר, אע"פ שבגמרא נזכרו מנהגים שונים בדבר ושניהם לש"ש נתכוונו, הרי לפי המנהג שנתפשט ונתקבל כפועל מודליקים נר ליוהכ"פ ובכרחה מיוחדת כו').

ה. ונוסף על קיום ענינים אלו בפשטות, צריך כאו"א, ובפרט נשי ובנות ישראל, להשתדל ולפעול הפצת והתפשטות הכי גדולה של ג' מצוות אלו, ולהרחיב את ההסתעפות שלהם שכוללת את כל התומ"צ, ובפרטיות:

חלה - כללות הענין דכשרות האכילה ושתי', אשר כללות הסעודה נקראת ע"ש הלחם, ויתרה מזו - לפעמים כל צורכי האדם נק' "לחם" - וכמו"כ ההוראה הנוספת מ"חלה" אשר "ראשית עריסותכם", כולל "ראשית" שבכל דבר, "תרימו תרומה לה" כו' ועד שכל מעשה האדם, לכל פרטיהם, הם באופן ד"כל מעשיך יהיו לשם שמים" ו"בכל דרכך דעהו",

טהרה - שמביאה לבנים וכני בנינים עוסקים בתורה ובמצוות עי"ז שלידתם היא בטהרה, כתוצאה מההכנה המתאימה כו',

והדלקת הנר - הרומז והיותר מרומז בעלמא ל"נר מצוה ותורה אור" כמוכין וגם פשוט.

לחזור וללמוד מזמן לזמן פרטי הדינים דמצוות אלו ושאר הלכות וכו'

ו. ה"נל" כולל גם לחזור וללמוד מזמן לזמן פרטי הדינים דמצוות אלו, וכן כל שאר ההלכות הצריכות להן (נוסף על הלימוד דהאנשים). שבה נכלל גם לימוד פנימיות התורה, ומצד אהבת ישראל - גם הפעולה בהפצת המעיינות הוצה⁹.

ז. ולכן ענין היאר-צייט קשור גם עם ענין נתינת הצדקה, הן צדקה כפשוטה, להחיות את נפש העני וכני ביתו, והן צדקה לעני ברוחניות, ע"י הפצת התורה, כולל הפצת המעיינות הוצה, עד לחוצה שאין חוצה למטה ממנו, כאמור, "פועל ישועות בקרב הארץ" וכמודגש אצל בעלת היאר-צייט - כמסופר בארוכה כמ"פ אודות מסירות נפשה שאאמור"ר יוכל לכתוב ענינים בפנימיות התורה (במקומות ההם וכזמנים ההם כו') חזתה שכתביו הגיעו

(7) התוועדות תשמ"ה ע' 108.

(8) התוועדות תשמ"ה ח"א ע' 121 אות כ"ז.

(9) משיחות ש"פ וילך ו' תשרי תשמ"ט - התוועדות תשמ"ט ח"א ע' 44. ושם ע' 45: "יש להוסיף, שגם בענין זה יש לימוד מבעלת ה"יארציט" - שיעוד בצעירותה, לפני נישואי, בהיותה בבית אבי', הרה"ג הרה"ח וכו' ו' מאיר שלמה הלוי ינובסקי, רבה של ניקולייב (אחת הערים החשובות ששימשו בשעתן מרכז ומבצר של חסידי חב"ד), היתה עוסקת (בין השאר) בהערכת מאמרי החסידות של כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע, המאמרים החדשים, שהגיעו מליובאוויטש (בכתב, או בעל פה ע"י "חומר"), ועשתה זאת מעצמה, מפני רצונה לפעול בהפצת המעיינות".

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח,

ולעילוי נשמת הרה"ח ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה ימיני נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח וזוגתו מרת שושנת ב"ר שלום ע"ה ימיני נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב ת.נ.ו. צ.ב.ה. נדפס ע"י בנם הרה"ח ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה ומשפחתם שיחיו ימיני

נא לתלות על כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתנו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

אלי' לאחר שיצאה לחירות, ועי"ז נדפסו הדברים לדורות, ולומדים בהם ביחיד וברבים וכו'.¹⁰

ח. והמעשה הוא העיקר - להוסיף בנתינת הצדקה, בלימוד התורה, ובעבודת התפלה, וכל ענינים אלו - מתוך שמחה וטוב לבב.¹¹

ט. והמעשה הוא העיקר - ללמוד מהנהגת של בעלת "היאר-צייט" על מנת להוסיף ביתר שאת וביתר עוז ככל עניני קדושה. תורה ומצוות, אשר, עי"ז גורמים נחת רוח לנשמה הנמצאת ב"עלמא דקשוט", בראותה שלמרות שנמצאים בעלמא דין, עלמא דשיקרא, עד לחושך כפול ומכופל דזמן הגלות, מוסיפים ככל עניני העבודה ביתר שאת וביתר עוז, ולא עוד, אלא שפועלים את הענין ד"יתרון האור מן החושך, עדי קיום היעוד "ליליה כיום יאיר"¹².

י. ולכן יש לנצל הנתינת - כח דיום ההילולא (ש"פועל ישועות בקרב הארץ") כדי להוסיף בכל הענינים האמורים, ומה טוב - לעשות זאת לעילוי נשמתה, אשר, עי"ז ממהרים ומזרזים קיום היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא כתובת, ... ועוד והוא העיקר - שעי"ז ממהרים ומזרזים את קיום בקשת ותפילת חנה (שאומרים בהפטרות יום א דר"ה) "וירם קרן משיחו"¹³.

יא. ודאי יעשו כל זה מתוך שמחה וטוב לבב, ובזריזות האפשרית - אשר עי"ז מוסיפים (כביכול) ב"זריזות" דהמשכת ברכותיו של הקב"ה בטוב הנראה והנגלה בני חיי ומזוני רויחי, עוד בימי הגלות האחרונים ועאכו"כ בנוגע להמשכת הטוב האמיתי, הטוב הכללי והטוב הפנימי- גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.¹⁴

התוועדות בשבת ובמוצאי שבת שובה,

ובערב יום הכיפורים וכו'

ה. [בשבת פרשת האזינו שבת שובה תש"נ עורר כ"ק אדמו"ר מה"מ: על] עריכת התוועדות של שמחה ביום השבת קודש, במוצאי שבת קודש (סעודתה דדוד מלכא משיחא), וגם בערב יום הכיפורים [ומוסיף והולך בימים שביני יום הכיפורים לסוכות].¹⁵

ערב יום הכיפורים

לבקש לעקאח

א. מנהג ישראל שכערב יום הכיפורים מבקשים "לעקאח" (עוגת דבש וכיצא כזה) ומקבלים אותו, וכפי שנהג כ"ק מו"ה אדמו"ר נשיא דורנו לחלק "לעקאח" ולכרך ב"שנה טובה ומתוקה"¹⁶.

- 10 (10) התוועדות תש"ז ח"א ע' 77.
  - 11 (11) התוועדות תש"ג ח"א ע' 73.
  - 12 (12) התוועדות תש"ו ח"א ע' 71.
  - 13 (13) התוועדות תש"ט ח"א ע' 45.
  - 14 (14) התוועדות תש"ה ח"א ע' 109.
  - 15 (15) משיחת ש"פ האזינו, שבת שובה תש"נ - התוועדות ע' 86: "יש לעורר ולזרז תומי אודות הכנות הדרושות לשמחת בית השואבה בכל מקום ומקום . . . כולל ובמיוחד עריכת . . . ועד לעבודה דיה"כ מתוך שמחה, תשובה עלאה שהיא בשמחה רבה". ושם ע' 91: "מוסיף והולך בימים שביני יוה"כ לסוכות, ועאכו"כ בתחילת סוכות ושמחת בית השואבה".
  - 16 (16) ש"פ האזינו תש"נ - התוועדות ח"א ע' 83. ע"ש בארוכה. וראה שיחת ערב יום הכיפורים תש"ט - התוועדות ח"א ע' 68: "יש מקשרים זה עם הכתוב (משלי ד, ב) "כי לקח טוב נתתי לכם תורתני אל תעובר" (ועד שאומרים זה בעת בקשת העקאח או אכילתו) - שקאי על לימוד התורה וקיום מצוותי, הן מ"ע (לקח טוב) ומ"ה (אל תעובר)".
- אבל פשוט הענין דנתינת לעקאח, לפי הבנת אנשים נשים וטף (שלוקחים "לעקאח") - שבדאי גם זה הוא אמת לאמתו - שייכת בברכת לשנה טובה ומתוקה. כבפנים". וראה תש"ט שם: "...מסיימים עם ענין של נתינת לצדקה, ונתינת "לעקאח" (אלו שעדיין לא לקחו [הערה 80: כי אין מקום ליקח "לעקאח" שתי פעמים])."

"בטח ישלימו זאת ויאכלו הסעודה השני' (אלו שלא עשו זאת)"
ב. [אחר מנחה בכרכת ערב יום הכיפורים אמר: "האוכל ושותה בתשיעיו", "כפי שיעור ב' ימים ערב יום הכיפורים ויום הכיפורים" - שכטה כבר החלו לקיים זאת, על כל פנים הסעודה הראשונה, ובטח ישלימו זאת ויאכלו הסעודה השני' (אלו שעדיין לא עשו זאת)].¹⁷

ברכת הבנים תהי' בברכת כהנים

ג. ידוע המנהג שברכת הבנים (וכיצא כזה) בערב יום הכיפורים תהי' בברכת כהנים.¹⁸

מוצאי יוה"כ פ

נפוליון'ס מארש בסיומו וחזרתו של היום הקדוש

א. נהגו ככמה וכמה קהילות בני ישראל לנגן נפוליון'ס מארש בסיומו וחזרתו של היום הקדוש.¹⁹
ב. צריך להשתדל ולפעול על עצמו שיהי' כמעמד ומצב נעלה יותר, שבסיומו של יום הקדוש אינו הושב ע"ד אכילה ושתיה.²⁰

יוצאים ידי חובת "עשיית הסוכה" על ידי הדיבור ולימוד ההלכות

ג. כתוב בשולחן ערוך ש"מתחילין מיד במוצאי יום הכיפורים בעשיית הסוכה", אשר אף על פי שרואים שרוב היהודים [ואני בתוכם] אינם נזהרים כזה כמעשה כפועל - הרי, יוצאים ידי חובת ענין זה גם על ידי הדיבור כזה [ובלימוד הלכות סוכה].²¹

17) משיחת ערב יום הכיפורים תש"נ - התוועדות ע' 95. ושם הערה 46: "לכאורה כן מוכח מזה שאוכלים סעודה בסוף ערב יוה"כ (טושר'ע וש"ע אדה"ז או"ח סתר"ח). שהיא בנוסף לסעודה (או סעודת) שאוכלים לפני"ז ביום. שאוכלים בערב יוה"כ "כפי שיעור ב' ימים ערב יוה"כ ויוה"כ פ"פ" (כנ"ל בפנים)".

18) שיחת ערב יום הכיפורים תש"א - התוועדות ע' 68 הערה 5.

19) משיחת ש"פ חוקת-בלק תשמ"ט - התוועדות ע' 11 הערה 83. ושם בשו"ג "להעיר מס"ש תש"ע ע' 118, שרבינו הזקן ביקש שיודיעוהו ניגון ה"מארש" שעמו עברו הצרפתים את גבולה של רוס', וכשינגנו הניגון בפניו נענה ואמרו שזהו ניגון של נצחון, וסיים - לאחר משך זמן שהי' "שטארק פאר'דביקות" - סוף כל סוף יהי' דין נצח".

20) משיחת יום שמחת תורה תש"נ - התוועדות ע' 1-230: "הנהגתו הרגילה של יהודי ע"פ ש"ע צריכה להיות באופן ד'ונשמרתם מאד לנפשותיכם", לשמור על בריאות הגוף ע"י אכילה ושתיה, שלכן, מיד לאחר סיום התענית ביוה"כ פ, "אחת בשנה", מזדוז לסיים תפלת ערבית (עד לסיים "עלינו לשבח", וכל הקדושים), וממרה לאכול, בגלל ציווי הש"ע שצריך להזהר בשמירת בריאות הגוף, ובפרט שמפורש בש"ע שבמוצאי יוה"כ יש להרבות בסעודה, ועי"נ "לך אכול בשמחה לחמך".

וישנו מעמד ומצב נעלה יותר - שאינו מזדוז כו' כיון שנמצא בדרגה כזו שלא עולה במהשבתו ע"ד אכילה ושתיה גשמיים: זה עתה התפלל תפלת נעילה, תפלה החמישית, עד לסיימה באמירת "אבינו מלכנו", שמע ישראל וכו', כולל גם ההכרה "לשנה הבאה בירושלים", והתקיעה גדולה שלפ"ז, שמזכירה ומעוררת וממהרת קיום הבקשה "תקע בשופר גדול לחרותנו", ובמעמד ומצב נעלה כזה - מהו החפזון והמהירות לאכול!?

אבל עדיין יכול מישו "להרעיש" ולצעוק "גוואלד": היתכן שלא למרה לאכול כשישנו הציווי "ונשמרתם מאד לנפשותיכם", ועד לענין של פק"ט שדוחה כל התורה כולה. ובפרט - ממשיך לטעון - ע"פ המבואר בחסידות גודל מעלת הגוף, עד כדי כך שלעתיד לבוא תהי' הנשמה ניוזית מן הגוף. והמענה לזה - בפשוטות: אילו היתה המהירות לאכול בגלל ציווי התורה לשמור על בריאות הגוף, ובפרט מצד מעלת ויוקר הגוף ע"פ תורת החסידות - הי' מקום לשק"ט בדבר; אבל, האמת היא - כפי שיועד בנפשו - שהמהירות לאכול אינה בגלל טעמים הנ"ל. "דו האלטט ניט דערביי. ניט דאס קוועטשט דיר!". המהירות לאכול היא בגלל הרעב של הגוף הגשמי, וה"געשמאק" שבהאכילה הוא לא רק מצד ציווי הש"ע "לך אכול בשמחה לחמך", אלא "מתערב" בזה גם ה"געשמאק" דהמאכל הגשמי (בגלל ה"אל זר אשר בקרבך" שאכילתו היא ע"י ה"כלים" שלו) - "שלא לשמה" ביחד עם "לשמה". ועד כדי כך, שיתכן שרוב ה"געשמאק" דהמאכל הגשמי שבסעודה דמוצאי יוה"כ פ, עלול לשכוח לעסוק בלימוד הלכות סוכה לאחר הסעודה!

ולכן, צריך להשתדל ולפעול על עצמו שיהי' במעמד ומצב נעלה יותר, כאמור, שבסיומו של יום הקדוש אינו הושב ע"ד אכילה ושתיה, כיון שנרגש אצלו בגילוי ש"חיי נפש" מעניני קדושה, ואז, גם אכילתו היא באופן נעלה יותר - מצד ציווי התורה "לך אכול בשמחה לחמך", מבלי לערב בזה ה"געשמאק" דהמאכל הגשמי, "שלא לשמה". עיין שם בארוכה.

21) משיחת שמחת תורה תש"נ - התוועדות ע' 231: "...שמרוב ה"געשמאק" דהמאכל הגשמי שבסעודה דמוצאי יוה"כ פ, עלול לשכוח לעסוק בלימוד הלכות סוכה לאחר הסעודה! [ובהערה 87: כחלק מההתעסקות בבניית הסוכה מיד במוצאי יוה"כ פ (כמו הדיבור ע"ד עשיית הסוכה - ראה ספר המנהגים חב"ד ע' 59)].

22) רשימת דברי כ"ק אדמו"ר שליט"א מוצאי יום הכיפורים, אחר קידוש לבנה, תש"נ - התוועדות ע' 105.

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיה,

ולעילוי נשמת הרה"ר ר' יהודה ב"ר אהון ע"ה ימיני נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב ת. נ. צ. ב. ה. נדפס ע"י בנם הרה"ר ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה ומשפחתם שיחיו ימיני

נא לתלות על כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתנו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>

יחיא אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד